

Motion till riksdagen 2012/13:A8

av **Sven-Olof Sällström (SD)**
med anledning av skr. 2011/12:174

Slutredovisning av regeringens särskilda jämställdhetsatsningen 2007–2010

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en reformerad jämställdhetspolitik.

Motivering

Sverige är världens kanske mest jämställda land och det är något vi kan vara mycket stolta över. Det är viktigt att vi dels bibehåller vår starka jämställdhet, dels arbetar för ökad jämställdhet inom områden där vi fortfarande kan bli bättre. Våra framsteg har möjliggjorts tack vare en kultur som traditionellt varit öppen för jämställdhet, men också av nödvändiga politiska reformer som genomförts under lång tid. Det finns inga genvägar eller snabba lösningar för jämställdhet utan utvecklingen sker under en lång process. Vi kan dock enkelt konstatera att en jämställdhetspolitik som bygger på att slussa in skattemedel i olika jämställdhetsprojekt eller intetsägande utredningar inte på något sätt är det som bidragit till det jämställda Sverige så som vi känner det. Framsteg i jämställdheten kommer underifrån, inte kommenderad genom projektpengar från statligt håll. Sverigedemokraterna delar regeringens vilja att uppnå ett jämställt samhälle men vi ställer oss tveksamma till att pengar är den optimala metoden för att uppnå det. Ett närliggande exempel kan anses vara integrationspolitiken, vars budget har svällt år efter år utan att någon kunnat peka på konkreta resultat av alla satsningar. Sverige har traditionellt sett inte haft någon integrationspolitik men har ändå lyckats inlemma invandrare i samhället genom en naturlig process.

Från regeringens sida talar man med stolthet om att man tiofaldigt resurserna till jämställdhetspolitiken, vilket i reda siffror innebar en ökning med 1,6 miljarder kronor av skattebetalarnas pengar till jämställdhetsindustrin.

Fel! Okänt namn på

Denna stora summa pengar renderade i nära 100 "åtgärder" i statlig och kommunal regi samt insatser av frivilligorganisationer. Regeringen menar att pengarullningen varit effektiv: "Den kraftiga förstärkningen av resurser har möjliggjort en utveckling av jämställdhetsarbetet inom en rad centrala områden för att utveckla politiken och nå det jämställdhetspolitiska målet", dock utan att närmare kunna belägga hur dessa 1,6 miljarder bidragit till att komma närmare det jämställdhetspolitiska målet. Det är allt som oftast fråga om egna uppfattningar och känslor. Man skriver senare i propositionen att någon samlad, extern utvärdering av alla åtgärder inte har varit möjlig att genomföra. Trots detta påpekar man att "den särskilda jämställdhetsatsningen skyndat på utvecklingen mot ett jämställt samhälle", vilket får anses som ett önsketänkande. För att exemplifiera avsaknaden av resultatfokus kan man läsa om Ungdomsstyrelsens satsning för jämställdhet i nationella minoritetsorganisationer. De konstaterar i sin slutredovisning av *Jämna steg – Jämställdhet bland nationella minoriteter* att "de främsta effekterna av insatsen har inneburit att en grund har lagts för att diskutera jämställdhetsfrågor som på sikt kan innebära attitydförändringar hos de som har deltagit och medverkat i projektet". Det kan inte med den mest generösa av tolkningar anses vara välinvesterade skattemedel.

Man talar sig också varm för den så kallade jämställdhetsintegreringens konkreta resultat, vilket (bland annat) inneburit fler "genusmedvetna" pedagoger som bemöter flickor och pojkar likvärdigt i skolan. Sverigedemokraterna motsätter sig att genuspedagogik används i syfte att indoktrinera barn. Likvärdig behandling är något helt annat, och för det behövs inga genuspedagoger.

Att eventuella jämställdhetsproblem ofta är strukturella i sin karaktär och därmed inte kan lösas med kortsiktiga ekonomiska lösningar blir tydligt på sida 13, där man utvärderar de så kallade jämställdhetspotter som infördes i avtalsrörelsen 2007. Jämställdhetspotterna hade kortsiktig effekt på lönegapet under 2007, avtog under 2008 för att redan 2009 vara lika med noll. Strukturella problem måste alltså, precis som i andra politikområden, mötas med långsiktigt hållbara reformer.

Sammanfattningsvis menar Sverigedemokraterna att ett land inte kan utreda sig självt framåt i jämställdhetspolitiken, inte heller kan framstegen ske genom en aldrig sinande ström av skattepengar till olika projekt inom den sociala ingenjörskonsten. Ineffektiviteten av dessa satsningar blir tydlig då man samtidigt betänker att Sverige har en mycket stor invandring från kulturellt avlägsna länder i Mellanöstern och Nordafrika, där kvinnor överhuvudtaget inte tillerkänns samma rättigheter som män. Det är rimligt att tro att många av invandrarna från dessa länder bär med sig värderingar som är ljusår från de svenska. Att olika projekt kommer att ändra på det ställer vi oss frågande till.

Sammanfattningsvis menar Sverigedemokraterna att jämställdhetsarbetet går åt fel håll. Alltför stort fokus läggs på symbolfrågor medan de stora frågorna hamnar i skymundan. En ovetenskaplig och politiserad genusindustri illustrerar mycket väl vad vi menar med den svenska jämställdhetspolitikens tillkortakommanden.

Fel! Okänt namn på

Det ovan anförda om en reformerad jämställdhetspolitik bör ges regering-
en tillkänna.

Stockholm den 1 oktober 2012

Sven-Olof Sällström (SD)